

Sygn. akt I CNP 139/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie ze skargi powoda P. O.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt V Ca 1652/19,

w sprawie z powództwa P.O.

przeciwko Syndykowi masy upadłości S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

w upadłości w W. (poprzednio S.1 spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.)

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 listopada 2022 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelację powoda P. O. od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 7 stycznia 2019 r., którym oddalone zostało jego powództwo przeciwko S.1 z o.o. w W. (obecnie Syndykowi masy upadłości S. Sp. z o.o. w upadłości w W.) o zapłatę kwoty 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi.

Skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powód zaskarżył oba powołane wyroki. Jako podstawy skargi skarżący wskazał naruszenie art. 778 k.c. oraz art. 118 k.c. w zw. z „art. 11 ustawy o usługach turystycznych, w zw. z treścią art. 3 ust. 5 i 6 rozporządzenia (WE) nr 261/2004

Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga została skonstruowana w wadliwy sposób i jest niedopuszczalna.

Po pierwsze, wadliwość konstrukcyjna skargi wynika z faktu, iż powód zaskarżył nią równocześnie dwa orzeczenia, choć środek ten może dotyczyć tylko jednego orzeczenia (art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c.), przy czym w odniesieniu do wyroku Sądu pierwszej instancji skarga stronom już nie przysługiwała, gdyż powód skorzystał z możliwości jego wzruszenia przy pomocy innego środka prawnego w postaci apelacji (art. 424¹ § 2 w zw. z art. 424⁸ § 2 k.p.c.).

Po drugie, środek ten dotknięty jest nieusuwalnymi brakami zasadniczych elementów konstrukcyjnych, o których mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Każdy tego rodzaju brak stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę do odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2006 r., IV CNP 86/06, nie publ. i z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, nie publ.)

W skardze nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżony skargą wyrok Sądu odwoławczego jest, zdaniem strony skarżącej, niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Przytoczenie podstaw skargi nie jest równoznaczne ze spełnieniem tego obowiązku i nie może go zastąpić. Oba te wymagania są wyraźnie przez ustawodawcę odróżniane, a zatem muszą być spełnione w sposób niezależny i odrębny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, nie publ. i z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, nie publ.).

Skarga nie spełnia także wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż powód nie uprawdopodobnił wyrządzenia szkody spowodowanej wydaniem orzeczenia Sądu drugiej instancji. W tym zakresie skarżący ograniczył się do stwierdzenia, że na skutek wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie poniósł szkodę majątkową w kwocie 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi oraz do skrótowego przytoczenia okoliczności faktycznych i powołania przepisów, które

stanowiły podstawę jego żądania oraz ogólnego odwołania się do wskazanych w pozwie dowodów. Nie czyni to zadość wymaganiu przewidzianemu w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Powołanie się na prawomocne oddalenie powództwa (apelacji), bez przedstawienia dalszej przekonującej jurydycznej argumentacji mogącej przemawiać za tym, że szkoda została stronie skarżącej rzeczywiście wyrządzona oraz bez wskazania odpowiednich środków mających uwiarygodnić to twierdzenie, samo w sobie nie jest wystarczające do spełnienia obowiązku przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Przytoczenie przez powoda w skrócie wybranych okoliczności mających uzasadniać jego roszczenie i ogólnikowe wskazanie na powołane w sprawie dowody nie mogło samodzielnie takiej wymaganej argumentacji skutecznie zastąpić. Należy mieć na uwadze, że samo nieuwzględnienie powództwa (apelacji) nie może być utożsamiane z wyrządzeniem stronie szkody, której rozmiary odpowiadają wartości dochodzonych w pozwie roszczeń. Konieczne są zatem - jak wskazano - dalsze szczegółowe wyjaśnienia, bez których o uprawdopodobnieniu poniesienia szkody przez stronę skarżącą nie można mówić. Stanowisko to zostało już wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 11 oraz z dnia 23 października 2008 r., V CNP 26/09, nie publ.). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako środek procesowy o szczególnym charakterze musi spełniać wysokie wymagania, które zostały jej postawione przez ustawodawcę. W celu umożliwienia zadośćuczynienia tym wymaganiom sporządzenie i wniesienie skargi zostało objęte przymusem adwokacko-radcowskim (art. 87¹ § 1 k.p.c.). W konsekwencji wszelkie uchybienia w zakresie konstruowania poszczególnych elementów skargi nie podlegają usunięciu na podstawie art. 424⁶ § 2 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi nie orzeczono, gdyż wniosek o ich zasądzenie nie został powiązany z wnioskiem o odrzucenie skargi.

[as

al]

